

Над морем

Павло Грабовський

Три рибалки на ніч в море попливли,
Чи не розживуться — спробувати щастя;
Кожному нелегко з дітками прощатися,
Всяк гадав про жінку, всі сумні були.

Чоловік працює, жінка плаче з горя;
Як слід не поїли, як слід не спили...
Море застогнало — страшно серед моря.

Моторошно стало — сонечко зайшло;
Три дружини в хаті тихо собі пряли;
Засвітили світло, в вікна позирали.
Але там скрізь темно, глухо скрізь було.

Чоловік працює, жінка плаче з горя...
З усієї сили море заревло.
Вдарило грозою — страшно серед моря.

Розвиднілось ранком; трьох сіром несуть
На піщаний берег з прірви хвилі перші;
Падають удови на тіла померші...
Годі побиватись — сльози не спасуть!

Чоловік працює, жінка плаче з горя;
Всіх на кладовище згодом понесуть...
А море бушує — не спинити моря.